

Родина Роялів. Паперова принцеса

КУПИТИ

Про книгу

Елла Гарпер усе життя провела переїжджаючи з міста в місто разом зі своєю шаленою матір'ю, насилу зводячи кінці з кінцями. Однак мати помирає надто рано, і сімнадцятирічна Елла залишається одна. Доки не з'являється загадковий Каллум Роял, який заявляє, що відтепер її опікун, і забирає Еллу в шикарний маєток до своїх п'яти знавіснелих синів.

ЦЯ РОДИНА
ЗНИЩИТЬ ТЕБЕ

ВІД АВТОРКИ БЕСТСЕЛЕРІВ
ЗА ВЕРСІЄЮ *THE NEW YORK TIMES*

ЕРІН БАТТ

ПАПЕРОВА
ПРИНЦЕСА

 READBERRY

Марго, чий запал до цього проєкту був таким же сильним, як і наш

Розділ перший

— Елло, тебе викликають у кабінет директора, — каже міс Вейр, перш ніж устигаю увійти до класу тригонометрії.

Зиркаю на годинник:

— Я навіть не спізнилася.

Зараз за хвилину дев'ята, а цей годинник ніколи не помиляється. Це, мабуть, найдорожча річ, яку я маю. Мама сказала, що він належав моєму батькові. Єдине, що залишилося після нього, крім, звісно, його сперматозоїда.

— Ні, річ не в запізненні... цього разу. — Її зазвичай крижаний погляд м'якшає в куточках, і моє нутро посиляє млявому сонному мозку сигнал про небезпеку. Міс Вейр іще те стерво, саме тому я її і люблю. Вона поводить з учнями так, ніби ми тут, щоб учити справжню математику, а не той життєвий урок на кшталт «як любити ближнього свого» й іншого подібного лайна. Отож, якщо вона співчутливо на мене дивиться, це означає, що в кабінеті директора пахне смаленим.

— Гаразд. — Не те щоб я могла відповісти інакше. Киваю і змінюю напрямок до шкільної канцелярії.

— Я вишлю тобі домашнє завдання, — говорить мені вслід міс Вейр. Припускаю, вона думає, що я не повернуся до класу, але директор Томпсон не зможе вивалити на мене щось гірше, ніж те, що я вже встигла пережити.

До того як прийшла у старшу школу Джорджа Вашингтона на третій рік навчання{1}, я вже втратила все важливе. Навіть якщо містер Томпсон якось дізнався, що формально я не мешкаю в окрузі школи, можу збрехати, щоб потягнути час. А якщо доведеться кудись перебиратися — найгірше, що могло зі мною сьогодні трапитися, — тоді нічого страшного. Справлюся.

— Як життя, Дарлін?

Шкільна секретарка з коротким волоссям ледве відриває погляд від свого журналу *People*.

— Сідай, Елло. Містер Томпсон зараз тебе покличе.

Так, ми з Дарлін на «ти». Всього місяць у школі, а завдяки своїй щораз більшій кількості спізнень я вже надто багато часу провела в цьому кабінеті. Втім, ось що стається, коли працюєш у нічну зміну й щоденно не бачиш подушки до третьої ночі.

Я викрутила шию, щоб підглянути в кабінет містера Томпсона крізь розсунені жалюзі. Хтось сидить на стільці для відвідувачів, але мені видно лише квадратну щелепу й темне каштанове волосся. Повна моя протилежність. Я ж така білявка з синіми очима, що ще пошукати треба. Усе завдяки моєму донору сперми, за словами мами.

Відвідувач Томпсона скидається на заміських бізнесменів, які давали мамі шалені чайові за те, що вона прикидалася їхньою дівчиною на ніч. Деякі отримували від цього навіть більше задоволення, ніж від справжнього сексу. Це, звісно, зі слів мами. Мені не потрібно опускатися до такого... поки що. І сподіваюся, що ніколи не доведеться. Це і є причиною, навіщо мені потрібен атестат про середню освіту — щоби вступити до коледжу, здобути вищу освіту й бути нормальною.

Деякі діти мріють про подорожі світом, швидкісні машини, великі будинки. А я? Хочу власне житло, холодильник, набитий їжею, і стабільну роботу, бажано таку ж захопливу, як спостерігати, як сохне фарба.

Чоловіки говорять, говорять і говорять. Минуло п'ятнадцять хвилин, а вони досі патякають.

— Гей, Дарлін? Я прямо зараз пропускаю тригонометрію. Може, повернутися, коли містер Томпсон звільниться?

Намагаюся викласти це якнайм'якше, але роки без справжніх дорослих у моєму житті — мою вітряну чарівну маму не можна брати до уваги — залишили свій слід, тому мені важко набратися необхідної покірності, якої старші вимагають від тих, кому легально заборонено пити.

— Ні, Елло. Містер Томпсон зараз буде.

Цього разу вона каже правду, бо двері відчиняються і виходить директор. Містер Томпсон зростом приблизно метр вісімдесят і має такий вигляд, ніби лише минулого року випустився зі старшої школи. Так чи так, проте йому вдається випромінювати авторитетність.

Він підзиває мене рукою:

— Міс Гарпер, будь ласка, проходьте.

Всередину? Поки там дон Жуан?

— У вас уже є хтось у кабінеті, — вказую на очевидне. Здається до чортиків підозрілим, і нутро підказує, що краще валити звідси. Але якщо втечу, то втрачу це розмірене життя, яке планувала місяцями.

Томпсон обертається і дивиться на дон Жуана, який підіймається зі стільця і махає мені своєю величезною рукою.

— Так, ем, ти, власне, тут через нього. Будь ласка, заходь.

Попри здоровий глузд я все ж прослизаю повз містера Томпсона та стаю прямо біля дверей. Директор зачиняє їх і опускає жалюзі. Тепер справді хвилююся.

— Міс Гарпер, якби ви присіли, — Томпсон показує на стілець, що його звільнив дон Жуан.

Схрещую руки на грудях і дивлюся на них обох по-бунтівному. Імовіріше, море затопить землю, ніж я сяду.

Томпсон зітхає і совається на стільці, знаючи, що це безнадійний випадок. Від цього мені стає ще більш ніяково, адже, якщо він перестає опиратися, це означає, що на мене чекає щось більше.

Він бере зі столу стос паперів.

— Елло Гарпер, це Каллум Роял, — Томпсон зупиняється, ніби це мені щось каже.

Тим часом сам Роял дивиться на мене так, ніби вперше побачив дівчину. Усвідомлюю, що мої схрещені руки стискають груди докупі, тому швидко опускаю кінцівки, і ті безглуздо звисають.

— Приємно познайомитися, містере Рояле. — Усі в кімнаті знають, що на думці в мене геть інше.

Звук мого голосу пробуджує його від гіпнозу. Він прямує вперед і, перш ніж устигаю поворухнутися, уже стискає мою праву руку у своїх.

— Господи, ти ж його копія, — слова звучать так тихо, що лише ми з ним можемо їх розчути. Тоді, ніби пригадавши, де перебуває, він тисне мою руку. — Будь ласка, зви мене Каллум.

У його голосі якийсь дивний тон. Ніби важко видавлювати із себе слова. Звільняю свою руку з його хватки, хоч і вдається не одразу, бо цей гад не хоче відпускати. Містерові Томпсону доводиться прочистити горло, щоб Роял випустив мою кінцівку.

— Що відбувається? — вимогливо питаю. Якщо брати до уваги, що мені сімнадцять і я в кімнаті, повній дорослих, то мій тон точно недоречний, але ніхто й вухом не веде.

Містер Томпсон схвильовано проводить рукою по волоссю:

— Не знаю, як сказати, тому буду прямолінійним. Містер Роял стверджує, що обоє твоїх батьків померли, а він тепер твій опікун.

Я похитуюсь. Усього на якусь мить. Так, щоб дати подиву перетворитися на обурення.

— Хрінь собача! — лайка вилітає з мого рота, перш ніж устигаю зупинити себе. — Моя мама записала мене на заняття. У вас є її підпис на реєстраційних формах.

Серце калатає зі швидкістю мільйон миль на хвилину, бо той підпис насправді мій. Я підробила його, щоби втримати контроль над власним життям. Хоч я і неповнолітня, але змушена була взяти на себе обов'язки дорослої ще з тринадцяти років.

Мушу віддати містеру Томпсону належне, він не дорікнув мені за лайку.

— Папери вказують, що позов містера Рояла законний, — він трясє паперами в руці.

— Ага? Ну, бреше значить. Я ніколи раніше не бачила цього чоловіка, і якщо дозволите мені піти з ним, то наступне, що побачите в стрічці новин, — це як якась дівчина зникла з Вашингтону за схемою секс-торгівлі.

— Слушно кажеш, ми ніколи раніше не зустрічалися, — перебиває Роял. — Але це нічого не змінює.

— Дайте глянути, — підстрибую до столу Томпсона й вириваю з його рук папери. Очіма пробігаю по аркушах, навіть не вчитуючись. Вириваю лиш окремі слова — *опікун, помер, заповіт*, — але вони не мають жодного значення. Каллум Роял однаково незнайомиць. Крапка.

— Може, якщо твоя мама прийде, ми зможемо все прояснити, — пропонує Томпсон.

— Так, Елло, приводь маму, а я відкличу позов, — голос Рояла м'який, але чую в ньому сталь. Він щось знає.

Обертаюся до директора. Він тут слабка ланка.

— Я можу зробити таке в комп'ютерному класі. І фотошопу не треба. — Кидаю перед ним стос паперів. У його очах ростуть сумніви, тому користаюся перевагою: — Мені треба в клас. Семестр тільки починається, і я не хочу пасти задніх.

Він нерішуче облизує губи, а я дивлюся на нього з усією впевненістю в серці. У мене немає тата. У мене точно нема опікуна. Якби був, то де цей козел вештався все моє життя, коли мама з усіх сил намагалася звести кінці з кінцями, коли терпіла страшенний біль від раку, коли ревіла на лікарняному ліжку, бо залишала мене саму? Де він був *тоді*?

Томпсон зітхає:

— Гаразд, Елло, чому б тобі не піти до класу? Очевидно, нам з містером Роялом треба обговорити кілька речей.

Роял заперечує:

— Із цими паперами все гаразд. Ви знаєте мене й мою родину. Я не прийшов би сюди показувати їх вам, якби ті були фальшиві. Навіщо?

— У цьому світі купа збоченців, — кажу глузливо. — У них море причин, щоб вигадувати різні історії.

Томпсон махає рукою:

— Годі, Елло. Містере Рояле, це несподіванка для всіх нас. Як тільки зв'яжемося із мамою Елли, зможемо все прояснити.

Роялу не подобається затримка, тож він знову наголошує на своїй важливості й тому, що Роял не брехатиме. Я вже на мить повірила, що він розбудить Джорджа Вашингтона й вишневе дерево{2}. Поки вони сперечаються, тихо вислизаю з кімнати.

— Я в туалет, Дарлін, — брешу. — Після цього піду зразу в клас.

Вона легко ведеться на цю брехню:

— Не спіши. Я передам учительці.

У туалет я не йду. І не повертаюся до класу. Натомість мчу прямо на автобусну зупинку й ловлю автобус до кінцевої.

Звідти ще десь хвилин тридцять ходьби до мого орендованого житла, яке обходиться мені якусь нещасну п'ятисотку в місяць. Там одна спальня, брудна ванна і кухня-вітальня, що смердить пліснявою. Але це дешево, а хазяйка — жінка, яка погодилася брати готівкою і не копирсатись у моєму минулому.

Хто такий Каллум Роял, я не знаю, але точно розумію, що його присутність у Кірквуді — це дуже-дуже погана новина. Ті законні папери точно не відфотошоплені. Вони справжні. Але я нізащо не віддам своє життя в руки якогось незнайомця, який упав як сніг на голову.

Моє життя — моє. Я його живу. Я його контролюю.

Викидаю з рюкзака підручники за сто доларів і кладу в нього одяг, засоби гігієни та свої останні заощадження — тисячу доларів. Бляха. Треба якісь швидкі гроші, щоб виїхати з міста. Я реально на міліні. Переїзд сюди коштував понад дві тисячі доларів — це з автобусними квитками, а потім за перший і останній місяці оренди, плюс застава. Звісно, повний відстій, що доведеться попрощатись із невикористаними на оренду грошима, але залишатися тут не можна.

Знову тікати. Коротко про моє життя. Ми з мамою завжди тікали. Від її бойфрендів, збоченців-начальників, соцслужб, бідності. Госпіс — єдине місце, де ми залишилися довше, та й то через те, що вона помирала. Іноді здається, що всесвіт вирішив, що я не заслуговую бути щасливою.

Сиджу на краю ліжка й намагаюся не розревітися від розпачу, злості і — гаразд, так — від страху теж. Даю собі п'ять хвилин на понити, а тоді беру телефон. Срати на всесвіт.

— Алло, Джордже, я подумала над твоєю пропозицією про роботу в *Daddy G's*, — кажу, коли у слухавці лунає чоловічий голос. — Я готова погодитися.

Я танцювала на пілоні в *Miss Candy's* — дитячому клубі, де роздягалася до стрінгів та пестис{3}. Нормальні, але не великі гроші. Джордж упродовж кількох останніх місяців просив мене перейти в *Daddy G's*, де дівчата танцюють топлес. Я опиралася, бо не бачила потреби. Тепер бачу.

Бог наділив мене тілом, як у матері. Довгі ноги. Тонка талія. Груди, щоправда, не п'ятого розміру, але Джордж сказав, що йому подобається моя пружна двієчка, бо так виникає ілюзія молодості. Це не ілюзія, але в моєму паспорті сказано, що мені тридцять чотири і звати мене не Елла Гарпер, а Маргарет. Як мою мертву маму. Звучить стрьомно, якщо зупинитись і вдуматися, але намагаюся цього не робити.

Власне, робіт, на яких сімнадцятирічна дівчина може працювати в пів зміни і з тих грошей якимось сплачувати рахунки, як кіт наплакав. Так вони всі ще й нелегальні. Торгувати наркотиками. Або тілом. Танцювати стриптиз. Я обрала останнє.

— Чорт, крихітко, чудові новини! — кричить у слухавку Джордж.
— У мене завтра відкриття. Можеш бути третьою танцівницею. Одягнеш форму учениці католицької школи. Хлопцям сподобається.

— Скільки за ніч?

— Скільки чого?

— Грошей, Джордже. Скільки грошей?

— П'ять сотень і всі чайові, які заробиш. Якщо хочеш узяти якісь приватні танці, то по сотні за кожен.

Бляха. За ніч легко можу збити штуку. Закопую всю тривогу й розгубленість на задвірки мозку. Тепер не час для внутрішніх суперечок про мораль. Мені треба гроші, а стриптиз — це один з найбезпечніших моїх способів дістати їх.

— Я буду. Забронюй мені стільки, скільки зможеш.

Розділ другий

Daddy G's — це бомжатник, але значно приємніший за деякі інші клуби в місті. Це, знову ж таки, як той вислів: «Бери від цієї тухлятини все. З двох бід краще вибрати меншу». Зрештою, гроші не пахнуть.

Поява Каллума Рояла у школі гризе мене весь день. Якби в мене були ноутбук та інтернет, я погуглила б, хто це такий, але мій старий комп'ютер зламався, а грошей на новий немає. Іти в бібліотеку, щоби скористуватись їхнім, не хотілося. Це тупо, але боюся, що коли вийду з квартири, то Роял підстереже мене десь на вулиці.

Хто це? І чому думає, що він мій опікун? Мама жодного разу не згадувала його імені. На якусь мить я навіть задумалася, може, він мій батько, але в паперах сказано, що тато теж помер. І якщо мама казала правду, то його звали не Каллум. А Стів. Я це знаю.

Стів. Для мене це завжди звучало якось вигадано. Типу коли твоя дитина каже: «Розкажи про татуса, мамо!», а тебе заскочили зненацька, то ти просто випалюєш перше ім'я, що спадає на думку: «Ем, його звали, ем, Стів, сонечку».

Але я ненавиджу думати, що мама брехала. Ми завжди були чесними одна з одною.

Викидаю Каллума Рояла з голови, бо сьогодні мій дебют у *Daddy G's* і я не дозволю якомусь незнайомцю середніх років у костюмі за тисячу доларів мене відволікати. У цьому закладі й без того вистачає чоловіків середніх років, які заповнили мої думки.

У клубі яблуку ніде впасти. Припускаю, вечір католицьких школярів дуже популярний у *Daddy G's*. Усі столики й кабінки на першому поверсі зайняті, але на підвищенні з ложами для ВІП-клієнтів як кіт наплакав. Не дивно. У Кірквуді, цьому маленькому містечку в Теннессі неподалік від Ноксвілля, не так і багато ВІП-клієнтів. Це місто робочого класу, переважно з низів. Якщо заробляєш понад сорок штук на рік, то вважаєшся непристойно багатим. Ось чому я обрала його. Оренда дешева, й державна школа пристойна.

Роздягальня розташована ззаду й уже кишить життям, коли туди вхожу. Напівроздягнені жінки змірюють мене поглядом. Деякі кивають, кілька всміхаються, а тоді переводять увагу на закріплення поясів із панчохами чи нанесення макіяжу за своїми туалетними столиками.

Лиш одна кидається до мене.

— Попелюшка? — питає вона.

Киваю. Це моє сценічне ім'я, яке було в мене в *Miss Candy's*. Здавалося, тоді воно мені личило.

— Я Роуз. Джордж попросив мене ввести тебе в курс справи.

У кожному клубі завжди є своя квочка — старша жінка, яка розуміє, що програє в битві із гравітацією, тому вирішує приносити користь іншим чином. У *Miss Candy's* це була Тіна — постаріла висвітлена білявка, яка одразу ж узяла мене під своє крило. Тут це постаріла Роуз із червоним волоссям, яка кудкудакає наді мною, поки веде до металевої вішалки з костюмами.

Коли я тягнуся по шкільну форму, вона стримує мене:

— Ні, то потім. Одягай це.

Не встигаю і оком кліпнути, як вона вже допомагає мені затягнути чорний корсет із перехресною шнурівкою та мереживні чорні V-стрірки.

— Я танцюватиму в цьому? — ледь можу дихати в тому корсеті, не кажучи про те, щоб дотягтись і розшнурувати його спереду.

— Забудь про верх, — сміється вона, коли помічає, як я затамувала подих. — Просто повиляй своїм задком, покрутись на

пілоні для Багатенького Річі, і все буде супер.

Дивлюся на неї порожнім поглядом:

— Я думала, що виходжу на сцену.

— Джордж не сказав тобі? У тебе зараз приватний танець у ВІП-ложі.

Що? Але ж я щойно сюди прийшла. З мого досвіду в *Miss Candy's*, переважно ти спочатку танцюєш кілька разів на сцені, перш ніж якийсь клієнт попросить приватне шоу.

— Мабуть, якийсь твій постійник із попереднього клубу, — припускає Роуз, коли бачить моє збентеження. — Багатенький Річі завалюється сюди, наче він тут власник, вручає Джорджеві п'ять сотень і каже прислати тебе. — Вона підморгує мені. — Правильно все розіграй і вичапиш ще кілька сотень із нього.

Потім вона йде. Пурхає до якоїсь іншої танцівниці, поки стою і роздумую, чи це не помилка.

Мені подобається вдавати круту, і так, якоюсь мірою я така і є. Я бідна й голодна. Мене виростила стриптизерка. Знаю, як вдарити, якщо треба. Але мені лише сімнадцять. Іноді почуваюся надто юною для життя, що в мене було. Іноді дивлюся навколо й думаю: «Я не належу цьому».

Але я *тут*. Я тут, і в мене немає грошей, тому, якщо хочу стати тією нормальною дівчиною, якою так відчайдушно намагаюся бути, треба вийти із цієї роздягальні й покрутитися на пілоні для містера ВІП, як Роуз щойно дуже гарно сказала.

Джордж з'являється, як тільки я виходжу в коридор. Це кремезний чоловік із широкою густою бородою та добрими очима.

— Роуз сказала тобі про відвідувача? Він чекає на тебе.

Кивнувши, ніяково ковтаю слину:

— Не треба ж нічого шикарного, правильно? Просто звичайний приватний танець?

Він хихикає:

— Роби все так шикарно, як хочеш, але якщо він торкнеться тебе хоч пальцем, Бруно хутко дасть йому копняк під зад.

Мені відлягає від душі, коли чую, що в *Daddy G's* застосовують правило немацальності товару. Танцювати для слизьких чоловіків легше, коли вони не лізуть тобі нікуди своїми слизькими руками.

— Ти чудово впораєшся, крихітко, — Джордж плескає мене по руці. — І якщо запитає, тобі двадцять чотири, гаразд? Ніхто за тридцять тут не працює, пам’ятаєш?

«А як щодо “до двадцяти”?» — ледь не виривається з рота. Але тримаю губи міцно стиснутими. Він точно знає, що я брешу про свій вік. Тут половина дівчат так роблять. У мене, може, і було важке життя, але на вигляд мені не тридцять, бляха, чотири. Макіяж допомагає зійти за двадцятиоднорічну. І то ледь-ледь.

Джордж зникає в роздягальні, а я глибоко вдихаю, перед тим як пройти по коридору.

У головній залі мене зустрічає пристрасний блюз. Танцівниця на сцені щойно розстібнула білу сорочку форми, і чоловіки прямо скаженіють, побачивши її прозорий ліфчик. На сцену летять доларові купюри. Ось на чому зосереджуюся. Гроші. Пофіг на все інше.

Однак я така засмучена від думки, що доведеться залишати школу й усіх цих учителів, які, здається, насправді горять тим, чому навчають. Утім, знайду іншу школу в іншому місті. Місті, де Каллум Роял не зможе відшукати...

Зупиняюсь як вкопана. Тоді різко розвертаюсь у паніці.

Надто пізно. Роял уже пройшов затінену ВІП-ложу, а його сильна рука обвивається навколо мого плеча.

— Елло, — каже низьким голосом.

— Пустіть мене, — я з усіх сил намагаюся звучати байдуже, але моя рука тремтить, коли силуюся вирватись із його хватки.

Він не відпускає мене, поки з тіні не виходить іще одна постать: чоловік у чорному костюмі й із плечима лайнбекера{4}.

— Не торкатися, — зловісно говорить вишибала.

Роял відпускає мою руку, ніби це лава. Відтак похмуро окидає поглядом викидала Бруно і знову обертається до мене. Він не зводить очей з мого обличчя, ніби робить над собою зусилля, аби не дивитися на моє нескромне вбрання.

— Нам треба поговорити.

Від нього так несе віскі, що я ледь не звалююся з ніг.

— Мені нічого вам сказати, — відповідаю байдуже. — Я вас не знаю.

— Я твій опікун.

— Ви незнайомець. — Тепер звучу зарозуміло. — І ви заважаєте мені працювати.

Він розтуляє рот. Потім стуляє. І каже:

— Гаразд. Тоді берися до роботи.

Що?

Він відступає до оксамитових диванів, і в його погляді помітно насмішкуватий блиск. Він сідає, трохи протягує ноги, досі насміхаючись із мене.

— Дай мені те, за що я заплатив.

Моє серцебиття прискорюється. Не може бути. Я не танцюватиму для цього чоловіка.

Боковим зором бачу, як Джордж підходить до сходинок у ложу. Мій новий бос дивиться на мене в очікуванні.

Я голосно глитаю слину. Хочу розплакатися, але не роблю цього. Натомість грайливо підходжу до Рояла з упевненістю, якої не відчуваю.

— Чудово. Хочеш, щоб я станцювала для тебе, татусику? Я зроблю це.

Сльози пронизують мої повіки, але знаю, що не розплачусь. Я натренувалася не ревіти на людях. Востаннє плакала після маминої смерті, і то після того, як усі медсестри й лікарі вийшли з палати.

На обличчі Каллума Рояла з'являється болісний вираз, коли рухаюся перед ним. Мої сідниці хитаються у такт музики, ніби інстинктивно. Насправді це і є інстинкт. Танець у моїй крові. Це частина мене. Коли я була молодшою, мама змогла нашкребти грошей, щоб на три роки відправити мене на заняття з балету й джазу. Після того як гроші закінчилися, вона перебрала роль учительки на себе. Дивилася відео чи брала експрес-уроки у громадському центрі, поки її не виганяли звідти, а тоді приходила додому й навчала мене.

Я люблю танцювати, й у мене гарно виходить, але я не така тупа, щоб думати, що із цього може вийти якась кар'єра, поки не схочу заробляти на життя стриптизом. Ні, моя професія буде практичною. Бізнес чи право, щось, чим можна заробити на хороше життя. Танці — це дурна мрія маленької дівчинки.

Коли спокусливо проводжу руками по корсету, Роял стогне. Але це не той стогін, до якого я звикла. Він не здається збудженим. А навпаки... засмученим.

— Він перевертається у труні прямо зараз, — хрипло говорить Роял.

Я не звертаю на нього жодної уваги. Його для мене не існує.

— Це неправильно, — він звучить здавлено.

Відкидаю своє волосся назад і випинаю груди. З тіні відчуваю на собі погляд Бруно.

П'ятсот баксів за десятихвилинний приват, і я вже відтанцювала дві хвилини. Ще вісім. Я можу.

Але Роял, очевидно, не може. Ще один мій виверт, і він обіруч стискає мої стегна.

— Ні, — гарчить він. — Стів не хотів би цього для тебе.

Не встигаю і оком моргнути чи збагнути його слова, як він уже піднявся, а я підлетіла в повітря, животом ударяюсь об його широкі плечі.

— Відпусти мене! — кричу.

Він не слухає. Тягне мене на плечі, ніби я якась лялька, і навіть раптова поява Бруно не зупиняє його.

— Геть із дороги! — гримить Роял на викидйла, коли той робить іще один крок уперед. — Цій дівчині сімнадцять! Вона неповнолітня, а я її опікун, і, Господи прости, якщо поворухнешся хоча б на дюйм, я зроблю так, що тут кишітиме всіма копами Кірквуду, а тебе й усіх цих збоченців запроторять у в'язницю за те, що поставили під загрозу неповнолітню.

Бруно, може, і качок, але не дурний. Він прогало відступає.

Але я... зі мною не так легко домовитися. Кулаками б'ю Рояла по спині, нігтями впиваюсь у його дорогий піджак.

— Опустіть мене! — кричу.

Роял не робить цього. І ніхто його не зупиняє, поки він прямує до виходу. Чоловіки у клубі надто зайняті — саме вирішилися на сцену й улюлюкають. Я бачу спалах руху — Джордж підходить до Бруно, той щось яро шепоче йому на вухо, — а тоді вони зникають, а в мене вірізається порив прохолодного повітря.

Ми на вулиці, але Каллум Роял однаково не опускає мене на землю. Бачу, як його шикарні туфлі ляскають по потрісканому тротуару стоянки. Лунає дзвін ключів, гучний сигнал, а потім мене знову підносить у повітря, поки не приземляюсь на шкіряне сидіння. На заднє сидіння. Гупають двері. Заводиться мотор.

О Боже. Цей чоловік викрадає мене.

Розділ третій

Мій рюкзак!

У ньому гроші й годинник! Заднє сидіння гіганта, що його Каллум Роял називає машиною, значно розкішніше, ніж усе, до чого моя дупа взагалі торкалась у цьому житті. Надто погано, що я не маю часу оцінити його. Пірнаю до дверної ручки й намагаюся відчинити дверцята, але ця тупа штукovina не відчиняється.

Переводжу погляд на водія. Це до біса безрозсудно, але в мене немає іншого вибору — нахилиюсь уперед і хапаю чоловіка за плече, хоч його шия завбільшки, як моє стегно.

— Розвертайся! Мені треба назад!

Він і оком не моргає. Так, ніби переді мною не чоловік, а скеля. Штурхаю його ще кілька разів, але цілком упевнена, що, тільки коли пирнеш цього мужика в шию — і то не факт, — він зробить щось без дозволу Рояла.

Каллум не поворухнувся і на ддюм зі свого боку сидіння, а я примиряюсь із тим фактом, що не вийду з машини, поки він не дозволить. Лише про всяк випадок намагаюся опустити вікно. Воно, звісно ж, уперто лишається зачиненим.

— Дитячі замки? — бурмочу, хоч і знаю відповідь.

Він легенько киває:

— Зокрема. І варто зазначити, що ти залишишся в цій машині впродовж усієї дороги. Це шукаєш?

Мій рюкзак лежить у нього на колінах. Я борюся із нестримним бажанням розірвати його й перевірити, чи не забрав він мої гроші й паспорт. Що без того, що без іншого я повністю від нього залежу, але не хочу видавати себе, поки не зрозумію його намірів.

— Дивіться, містере, я не знаю, чого ви хочете, втім, очевидно, у вас є гроші. Тут купа повій, які зроблять будь-що й не доставлять тих проблем із законом, які можу спричинити я. Просто висадіть мене на наступному перехресті, й обіцяю, що ми ніколи більше не побачимося. Я не піду до копів. Скажу Джорджеві, що ви давній клієнт, однак ми порозумілися.

— Мені не треба повія. Я прийшов по тебе. — Після цієї зловісної заяви Роял скидає піджак і протягує мені.

Частина мене хотіла б бути трохи сміливішою, але сидіти тут у цій супердорогій машині перед чоловіком, на якому я щойно танцювала, як на пілоні, змушує мене почуватися ніяково та вразливо. Усе віддала б за пару бабусиних панталонів прямо зараз. Неохоче кидаю на себе піджак і, попри неприємний біль від корсету, міцно стискаю на грудях лацкани.

— У мене немає нічого, що ви хочете. — Звісно, та сума грошей, що схована на дні рюкзака, — дріб'язок для цього чувака. Саму цю машину можна було б обміняти на весь *Daddy G's*.

Роял зводить брову в мовчазному запереченні. Тепер, коли він у самій безрукавці, я бачу його годинник, який є... точно таким, як мій. Чоловік очима стежить за моїм поглядом.

— Ти вже бачила такий раніше, — це не запитання. Він протягує зап'ястя до мене. Годинник має звичайний чорний шкіряний ремінець, срібні головки й корпус із вісімнадцятикаратного золота навколо куполоподібного скла циферблату. Цифри та стрілки світяться в темряві.

У роті пересохло.

— Вперше бачу, — брешу.

— Справді? Годинник *Oris*. Швейцарський, ручна робота. Це мені подарували на закінчення *BUD/S*. Мій найкращий друг, Стів

О'Галлоран, отримав точно такий самий, коли теж випустився звідти. Ззаду вигравіювано...

Non sibi sed patriae.

Я знайшла цю фразу, коли мені було дев'ять, після того як мама розповіла історію мого народження.

«Вибач, сонечку, але я переспала з моряком. Він не залишив мені нічого, крім імені та цього годинника». «І мене», — нагадую їй. Вона грайливо скуйовдила моє волосся і сказала, що я найкраща в усьому світі. Моє серце знову щемить через її відсутність.

— ...тобто «не для себе, а для країни». Годинник Стіва зник вісімнадцять років тому. Він сказав, що загубив його, але ніколи не купував новий. Ніколи не носив інший. — Роял сумно пирхає. — Він використовував це як відмовку своїм постійним спізненням.

Ловлю себе на тому, що хилюсь уперед із бажанням дізнатися більше про Стіва О'Галлорана, що в біса таке те «бадз» і звідки чоловіки знають один одного. Тоді подумки даю собі ляпас і знову притуляюся до дверей.

— Крута історія, бро. А мені що з того? — зиркаю на голіафа на передньому сидінні й підвищую голос: — Бо ви обоє щойно викрали неповнолітню, і я чудово знаю, що це вважається злочином у всіх п'ятдесяти штатах.

Відповідає лише Роял:

— Законом заборонено викрадати будь-кого незалежно від віку, але оскільки я твій опікун, а ти брала участь у незаконних діях, то маю повне право забрати тебе звідти.

Видавлюю із себе глузливий смішок:

— Не впевнена, що саме ви про мене знаєте, але мені тридцять чотири. — Тягнуся до рюкзака, щоби знайти паспорт, відкидаю годинник — точну копію того, що в Рояла на зап'ясті. — Бачите? Маргарет Гарпер. Тридцять чотири роки.

Він вириває паспорт у мене з пальців.

— П'ять футів сім дюймів. Сто тридцять фунтів. — Швидко окидає мене поглядом. — Відчувалося не більше як сто, але припускаю, що ти втратила вагу, поки була в бігах.

У бігах? Звідки він у біса це знає?

Так, ніби читає мій вираз обличчя, пирхає носом.

— У мене п'ятеро синів. Не існує жодного фокусу, який хоча б хтось із них не випробував на мені, тож я легко розпізнаю підлітка, навіть під тонною макіяжу.

Витріщаюсь у відповідь із кам'яним виразом обличчя. Цей чоловік, ким би він не був, нічого від мене не отримає.

— Твій тато — Стівен О'Галлоран. — Він поправляє себе: — Був. Твій тато був Стівен О'Галлоран.

Обертаюся до вікна, аби цей незнайомець не побачив спалах болю, що прокотився моїм обличчям, перш ніж устигну закопати його. Звісно, мій тато мертвий. Звісно.

У мене стискає горло, а перед очима вже жахливе відчуття сліз. Плачуть тільки діти. Плачуть тільки слабаки. Плакати через тата, якого я ніколи не знала? Надзвичайно слабко.

За шумом дороги чую дзенькіт скла, а тоді знайомий плюскіт рідини в стакан. За мить Роял починає говорити:

— Ми із твоїм татом були друзями. Виросли разом. Разом ходили в коледж. Із примхи вирішили піти на військову службу. Зрештою ми вступили до *SEAL*{7}, але наші батьки хотіли рано вийти на пенсію, тому замість того, щоби знову приступити до служби, ми повернулися додому й узяли кермо сімейного бізнесу. Будуємо літаки, якщо тобі цікаво.

«Ага, звісно, будете», — гірко думаю.

Він не зважає на моє мовчання або сприймає його як заохочення продовжувати:

— П'ять місяців тому Стів загинув в аварії на дельтаплані. Але перед смертю... це моторошно, так, ніби в нього було щось типу передчуття, — Роял трясє головою, — він дав мені лист і сказав, що це, мабуть, найважливіша річ, що її він коли-небудь отримував. Сказав, що одразу після його повернення ми все детально обговоримо, але за тиждень його дружина повернулась із подорожі й повідомила, що Стів помер. Я відклав лист, щоб розібратися з... ускладненнями щодо цієї смерті та його вдови.

Ускладнення? Що це означає? Ти помер — і все, хіба ні? Плюс те, як він сказав удова — ніби це якесь бридке слово, — змусило мене зацікавитися нею.

— Кілька місяців тому я згадав про лист. Хочеш дізнатися, що в ньому було?

Ще й дражниться. Звісно, хочу дізнатися, що сказано в листі, але не хочу тішити його своєю відповіддю. Тому просто втискаюся щокою у вікно.

Кілька кварталів пролітають повз, перш ніж Роял здається:

— Лист був від твоєї матері.

— Що? — шоковано обертаюся до нього.

Він не здається самовдоволенням через те, що нарешті зміг привернути мою увагу — лише стомленим. Втрата друга, мого тата, викарбувалася на його обличчі, і тепер я вперше бачу Каллума Рояла людиною, якою він є насправді: батько, який утратив найкращого друга й отримав сюрприз усього свого життя.

Однак він не встигає нічого відповісти, адже автомобіль зупиняється. Визираю з вікна й бачу, що ми в сільській місцевості. Видно рівну смугу землі, величезну одноповерхову будівлю з металевих листів і вежу. Поряд із будівлею здоровенний літак, на якому видніється емблема зі словами *Atlantic Aviation*. Коли Роял сказав, що вони будують літаки, я не очікувала побачити *такі* літаки. Не знаю, чого чекала, але гігантська реактивна машинерія така велика, що у ній помістяться сотні людей.

— Це ваш? — мені складно не роззявити рота від подиву.

— Так, але ми не зупиняємося.

Забираю руку від важкої срібної дверної ручки.

— Що ви маєте на увазі?

На якийсь час відкидаю шок від викрадення, від існування — і смерті — донора сперми, який допоміг мені з'явитися на світ, таємничого листа і з розтуленим від подиву ротом дивлюся, як ми минаємо ворота, будівлю і заїжджаємо на те, що вважаю аеродромом. У задній частині літака опускаються двері, і, коли пандус торкається землі, голіаф рушає вгору прямо в нутро літака.

Озираюся, щоби глянути в заднє скло, коли люк гучно грюкає позаду нас. Як тільки двері літака зачинаються, замки на дверях машини м'яко клацають. І я вільна. Так би мовити.

— Після тебе, — Каллум показує рукою на двері, що їх голіаф тримає відчиненими для мене.

Притиснувши міцно піджак, намагаюсь опанувати себе. Навіть літак у кращому стані, ніж я в позиченому стриптизерському корсеті й на незручних підборах.

— Мені треба переодягтися. — Дякую, що вдається звучати більш-менш нормально. Я не раз була присоромленою і за роки вже вивчила, що найкращий захист — хороший напад. Але моя енергія просто зараз на нулі. Не хочу, щоби хтось, голіаф чи екіпаж, дивилися на мене в цьому прикиді.

Я вперше на літаку. Досі завжди пересувалася автобусами в якихось справді жахливих місцях та здійснювала поїздки з водіями вантажівок. Але це величезна штука, така велика, що вмістила в собі машину. Впевнена, тут і гардероб знайдеться, щоб я переодяглася.

Погляд Каллума м'якшає, і він швидко киває голіафу.

— Ми зачекаємо нагорі, — він показує в кінець схожої на гараж кімнати. — За дверима сходи. Підіймайся, коли будеш готова.

Я тільки опиняюся сама, швидко змінюю стриптизерський одяг на свою найзручнішу спідню білизну, мішкуваті джинси, майку і фланелеву сорочку на гудзиках, які зазвичай лишаю розстебнутими, але сьогодні запинаю аж до верху, крім останнього. Схожа на бездомну, але принаймні вдягнута. Скидаю підбори і взуваю поношені конверси.

Я запихаю прикид стриптизерки в рюкзак і перевіряю, чи на місці гроші. Вони, на щастя, лежать поряд із годинником Стіва. Без нього зап'ястя відчувається голим, й, оскільки Каллум уже знає, я, мабуть, теж можу його надіти. Щойно ремінець затягується на зап'ясті, одразу ж почуваюся краще, сильнішою. Можу зустрітися з будь-чим, що Роял для мене припас.

Перекинувши рюкзак через плече, іду до дверей і починаю вибудовувати плани. Мені треба гроші. У Каллума вони є. Мені треба нове місце проживання, і якнайшвидше. Якщо зіб'ю з нього достатньо, полечу до свого наступного місця призначення і знову почну все спочатку. Я знаю, як це робити.

Зі мною все буде гаразд.

Усе буде гаразд. Якщо повторюватиму собі цю брехню досить довго, повірю, що це правда... навіть якщо все не так.

Коли доходжу до верху сходів, Каллум уже чекає на мене. Він представляє мене водієві:

— Елло Гарпер, це Дуранд Сагаді. Дуранде, дочка Стіва — Елла.

— Приємно познайомитися, — каже Дуранд по-смішному низьким голосом. Божечки, він звучить як Бетмен. — Співчуваю вашій утраті.

Він легенько киває, і взагалі весь такий страшенно милий, що було би грубо проігнорувати його. Я відкидаю рюкзак і тисну простягнуту руку.

— Дякую.

— Дякую і тобі, Дуранде. — Каллум відпускає свого водія і обертається до мене. — Давай займемо наші місця. Я хочу додому. Це годинний рейс до Бейв'ю.

— Годинний? Ви притягли літак, щоби пролетіти всього годину? — викрикую.

— Машиною зайняло б шість годин — це занадто довго. Я вже й так витратив дев'ять тижнів і задіяв армію детективів на твої пошуки.

Оскільки в мене немає жодних інших варіантів просто зараз, то йду за Каллумом до ряду розкішних кремових шкіряних сидінь, розташованих одне навпроти одного. Посередині між ними стоїть шикарний чорний дерев'яний столик, оздоблений сріблом. Каллум умощується в одному з крісел, потім жестом показує мені сісти навпроти. Склянка та пляшка вже стоять, ніби екіпаж літака знає, що він не може існувати без напоїв.

Через ряд від Каллума ще одна пара м'яких крісел, а за ними — диван. Мені цікаво, чи змогла б я отримати роботу стюардеси в нього. Це місце навіть красивіше за його машину. Я могла б жити тут, не питаючи.

Сідаю і ставлю рюкзак між ноги.

— Гарний годинник, — коментує сухо.

— Дякую. Мені його дала мама. Сказала, що це єдина річ, яку тато їй залишив, крім імені й мене. — Більше немає сенсу брехати. Якщо армія особистих детективів привела його в Кірквуд, то він, мабуть, знає про мене й маму більше, ніж я. Здається, Каллум точно знає багато про мого тата, і розумію, хоч і всупереч логіці, що спрагла до тієї інформації. — Де лист?

— Удома. Віддам його тобі, коли прибудемо. — Він тягнеться по шкіряний портфель і дістає звідти пачку грошей — таку, що її можна побачити у фільмах із білою обгорткою навколо. — Я хочу укласти з тобою угоду, Елло.

Знаю, що мої очі великі, наче блюдця, але нічого не можу з собою вдіяти. Ніколи в житті ще не бачила так багато стодоларових банкнот.

Він штовхає пачку по темній поверхні, поки купюри не опиняються прямо переді мною. Може, це ігрове шоу чи якесь телешоу? Стуляю рот і намагаюся напружитися. Ніхто не обведе мене навколо пальця.

— Я слухаю, — кажу, схрестивши руки на грудях і глянувши на Каллума примруженими очима.

— Із того, що можу сказати: ти танцюєш стриптиз, щоб прогодувати себе й отримати диплом старшої школи. Звідти, припускаю, ти хотіла би вступити в коледж, покинути стриптиз і, мабуть, зайнятися чимось іншим. Може, економікою, медициною чи правом. Ці гроші — жест доброї волі, — він постукує по купюрах. — У цій пачці десять тисяч доларів. За кожен місяць, що залишаєшся зі мною, я даватиму тобі ще одну — готівкою — таку саму. Якщо залишишся до випуску зі старшої школи, отримаєш бонусом двісті тисяч. Цього вистачить на твоє навчання в коледжі, одяг і їжу. Якщо здобудеш ступінь, отримаєш інший суттєвий бонус.

— У чому пастка? — У мене руки чешуться схопити гроші, знайти парашут і зникнути з тенет Каллума Рояла, перш ніж він устигне сказати «фондовий ринок».

Натомість залишаюся сидіти, чекаю, щоб почути, який хворобливий подвиг маю зробити, щоб отримати гроші — і внутрішньо сперечаюся, які межі для себе поставлю.

— Пастка в тому, що ти не пручаєшся. Не намагаєшся втекти. Приймаєш моє опікунство. Живеш у моєму домі. Ставишся до моїх синів як до своїх братів. Якщо робитимеш так, зможеш отримати омріяне життя. — Він зупиняється. — Життя, якого для тебе хотів Стів.

— А що мені треба зробити для вас? — умови потрібно прописувати прямо.

Очі Каллума ширшають, і його обличчя стає зеленим.

— Нічого для мене. Ти хороша дівчина, Елло, але ти *дівчинка*, а мені сорок два роки й у мене п'ятеро синів. Будь певна, у мене є приваблива коханка, яка задовольняє всі мої потреби.

І-іу-у-у. Я підіймаю руку:

— Гаразд, більше не треба пояснень.

Каллум сміється від полегшення, а тоді його тон знову стає серйозним:

— Знаю, що не можу замінити твоїх батьків. Ти, може, й утратила свою родину, але ти більше не сама, Елло. Тепер ти Роял.

Розділ четвертий

Ми приземляємося, але роздивитися бодай щось неможливо, навіть втиснувшись носом прямо у вікно, — так темно. Усе, що видно, — це миготливі вогні злітно-посадкової смуги під низом, і щойно літак торкається землі, Каллум не дає мені часу роззирнутися. Ми не беремо машину, що всередині. Ні, це, мабуть, «дорожня машина», бо Дуранд проводить нас до іншого блискучого чорного седана. Вікна так затоновані, що я і гадки не маю, які краєвиди минаємо, але згодом Каллум трохи опускає вікно, й відчуваю солоний запах. Океан.

Ми на березі океану. Десь у якійсь із Каролін? За шість годин від Кірквуду ми могли б дістатися будь-куди вздовж Атлантичного океану, що й логічно, якщо зважати на назву компанії Каллума. Втім, це не має значення. Усе, що зараз важливо, — це пачка хрумких банкнот у моєму рюкзаку. Десять тисяч. Досі не можу цього досягнути. Десять тисяч за місяць. І збіса більше після того, як закінчу школу.

Тут має бути якийсь підступ. Каллум, може, і запевнив мене, що він не очікує жодних... *особливих послуг* натомість, проте я вже стріляний горобець. Завжди є якийсь підступ, і рано чи пізно він вилізе

назовні. А коли це трапиться, я принаймні матиму десятку в кишені, якщо доведеться втікати.

Поки що буду підігравати. Поводитимуся приємно з Роялом.

І його синами...

Бляха, я зовсім забула про них — ще й п'ятьох, як він сказав.

Утім, наскільки поганими вони можуть виявитися? П'ятеро зіпсованих грошима хлопчиків? Ха. Я мала справу зі значно гіршим. Як-от бойфренд-гангстер моєї мами, Лео, який намагався полапати мене, коли мені було дванадцять. А коли я вдарила його в живіт і ледь не зламала собі руку, навчив мене правильно стискати долоню в кулак. Він розсміявся, і ми стали хорошими друзями після того. Поради із самозахисту точно допомогли з маминим *наступним* хлопцем, який так само розпускав руки. Мама точно знала, як обирати фаворитів.

Але я намагаюся її не засуджувати. Вона робила те, що мала, щоб вижити, і я ніколи не сумнівалась у її любові до мене.

За тридцять хвилин їзди Дуранд пригальмовує перед воротами. Між нами й водійським сидінням перегородка, але чую електронний гудок, потім механічне дзижчання, і ми їдемо знову. Цього разу повільніше, поки нарешті машина не зупиняється, а замки з клацанням відмикаються.

— Ми вдома, — тихо каже Каллум.

Хочу виправити його — такої штуки не існує, — але тримаю рот на замку.

Дуранд відчиняє двері переді мною і протягує руку. Мої коліна трохи підкошуються, коли виходжу. Біля величезного гаража припарковані ще три автомобілі — два чорні джипи й вишнево-червоний пікап, що здається тут недоречним.

Каллум помічає, куди я переводжу погляд, і з жалем усміхається:

— Раніше стояло три «рендж-ровери», але Істон обміняв свій на пікап. Підозрюю, йому треба більше місця, щоби дуркувати на своїх побаченнях.

У голосі немає і натяку на докір, він змирився. Припускаю, що Істон — це один із його синів. А ще відчуваю приховане... *щось* у тоні Каллума. Може, безпорадність? Я знаю його всього кілька годин, але якось не можу уявити безпорадним, і мій опікун знову росте в моїх очах.

— Комусь із хлопців доведеться підкидати тебе до школи перші кілька днів, — додає він. — Поки не куплю тобі машину. — Його очі звужуються. — Тільки якщо в тебе водійські права на твоє ім'я і там не сказано, що тобі тридцять чотири.

Я знехотя киваю:

— Гаразд.

Тоді усвідомлюю, що він щойно сказав.

— Ви купите мені машину?

— Так буде простіше. Мої сини... — здається, він обережно добирає слова, — не швидко відтають до незнайомців. Але тобі треба ходити до школи, тож... — він знизує плечима й повторює: — Так буде простіше.

Не можу відігнати свою настороженість. Щось не так із цим чоловіком. З його дітьми. Може, мені треба було відбиватися сильніше і вибратись із його машини ще тоді, в Кірквуді. Може, я...

Мої думки розлітаються, коли переводжу погляд і вперше дивлюся на особняк.

Ні, палац. Палац Роялів. Буквально.

Це неможливо. Дім лише двоповерховий, але так простягається в ширину, що ледь видно, де він закінчується. І *скрізь* вікна. Може, в архітектора, який будував це місце, була алергія на стіни й сильний страх щодо вампірів.

— Ви... — мій голос обривається. — Ви тут живете?

— *Ми* тут живемо, — виправляє він. — Це тепер і твій дім, Елло.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ